

P. Szabó Ernő

Az utazó kertről kertre jár

Mara Kinga kiállítása
■ Forrás Galéria, 2012. IV. 13–V. 9.

Márai Sándor „átutazó emberéhez” hasonlóan „gyűjti a világot” *Mara Kinga* festőművész. „A látott, érzett, vagy vágyott élmények formailag is kiindulópontot jelentenek számomra, amit a festés során átlényegítetek, absztrahálok, de lényeges a figuralitás minden korábbi és új munkámban. A figurális látásmódot a lenyűgöző világ inspirálja. (...) A figuralitás tehát a valóság, az elvonatkoztatás pedig a szubjektivitás” – vallja művészetéről. Munkái, noha alig öt évvel ezelőtt diplomázott a Magyar Képzőművészeti Egyetemen Nagy Gábor tanítványaként, különböző csoportos kiállításokon több mint egy évtizede jelen vannak, s 2001-ben a Magyarok Házában, 2003-ban a Magyar Kultúra Alapítvány kiállítótermében egyéni tárlattal is bemutatkozott. Így a közönség számára korábban is alkalom nyílt arra, hogy érzékelje, a fiatal művész valóban azok közé az ígéretes pályakezdők közé tartozik, akik számára a színpad, a kórus, a színház számos izgalmas lehetőséget kínál. Hasonlóan azok az ellentéppárok, amelyek a finoman, olykor lazúrosan megfestett felület és az erőteljes fakturális hatást gyakorló részletek vagy éppen a vonal és a foltszerű festésmód egymásmellettségéből következnek – illetve az elmélyülésnek az a lehetősége is, amely a sorozatokban, képciklusokban való gondolkodás folyamata.

E festői kifejezőeszközök között éppen olyan szoros, mondhatni szerves a kapcsolat, ahogyan a figuralitás és az absztrakció között. Hiszen figurális látásmódját a „lenyűgöző vi-

Mara Kinga:
Áramkör, 2012
„A világ” inspirálja, a látott, érzett vagy vágyott élmények halmaza, amelyeket a festés folyamán absztrahál. Az, hogy a korábban domináló elvont formavilág centrumában a figurális motívumok meghatározó jelentőséget kaptak, olyan alapélmények megélésének volt köszönhető, mint a szerelem, az anyaság s ezzel párhuzamosan saját nemzeti, nyelvi, kulturális identitásának a továbbgondolása, a múlt és a jelen értékeinek egyre inkább egységben való szemlélése. A

kétféle élményvilág egységben való kezelését jól érzékelteti, hogy egyike volt azoknak a fiatal alkotóknak, akik festménnyel reagáltak a 2006-os őszi rendőrterrorra, az anyaság legbensőségesebb élményének újragondolása során pedig eljutott a keresztény ikonográfia egyik alaptoposzához, az angyali üdvözlés újrafogalmazásához.

Az *Angyali üdvözlés* című 2010-es sorozat, amely szervesen kötődik a 2007-es, *Beteljesülés* című diplomamunkához, a széles nyilvánosság előtti megjelenés újabb lehetőségét

jelentette, hiszen a sorozat egyik darabja immár második éve járja a Kárpát-medencét a Boldogasszony című kiállítással. A nyilvános megmérettetés másik nagy lehetőségét tavaly a pekingi Kínai Szépművészeti Múzeumban rendezett Magyar művészet című tárlat jelentette, amelyen a hét darabos *Kert-sorozat*tal szerepelt – ezek közül kettő a múzeum Európai gyűjteményébe került. Nemcsak bemutatkozási lehetőséget jelentett a tárlaton, majd az azt követő pekingi Art Expón való szereplés, de a vásáron való személyes részvétel olyan újabb élményeket hozott, amelyek beépültek, illetve folyamatosan épülnek be művészetébe.

A 2011-es *Kert-sorozat* előtt egy évvel festette a három darabos *Népdalok* című sorozatot, amelynek darabjait a magyar népköltészet remekei inspirálták, olyan verssorok, amelyek olykor teljesen elvont formákban megjelenő képzettársításokat hívtak elő, ahogyan a szintén 2010-es *Menyasszonyi láda* jellegzetes népművészeti motívumai mellett is feltűnnek azok a festői, fakturális értékek, amelyek a női lét állomásairól, a szerelemtől, az anyaságról, az elmúlásra való készülődésről beszélnek. Ugyanez jellemző a Pekingben bemutatott 2011-es sorozatra is, amelynek egyes darabjaiban az élet alapélményei, szépségei mint kertek jelennek meg, a gyermeki lét, a nőiség, a férfi, a szerelem, a kapuk, az emlékek és az álmok kertjeként. Ehhez a sorozathoz kötődik a *Szerellem* három darabja, amelyen a *Kert-sorozat*on is fellelhető népművészeti motívumok letisztultabb formában jelennek meg. Itt egy népies szecessziós bútor motívumai jelentik a kiindulópontot, amely ott volt a festő gyermekkori környezetében is, és ahogyan annak idején az ő vizuális anyanyelvét alakította, most a gyermekéét formálja. Ugyanúgy

Mara Kinga:

Messeség egyébként, ahogyan a gyermeki kreativitás formálja az övét. A *Játék* című festményen azok a vizuális töredékek, régi, eldobott tárgyak jelennek meg, amelyek a felnőttek számára általában semmit nem jelentenek, míg a gyermeki képzelet egy egész világot lát beléjük.

A tradíciót jelentő népies szecesszió nem egyszerűen összefér a gyermekjáték során építőelemé váló törött fadarabokkal, eldobott műanyag flakonnal, hanem a kettő együttese, azaz a különböző minőségek találkozása új szempontokat, inspiráló forrásokat jelent a festő számára, ahogyan azt az *Áramkör* című kép valahol Kínában látott, lefényképezett villanyoszlopa és a mögötte megjelenő hagyományos kínai motívumvilág jelzi. Ezt az ellentétet, a tradicionális és a modern világot képviselő elemek szélsőséges együttállását a kisia

„szeme” nélkül – véli a festő – talán sohasem látta volna meg. Az Art Expo alkalmából tett kínai útja egyébként is mély hatást gyakorolt Mara Kingára. Egyrészt a mindennapi élet adta benyomások, másrészt a kétféle világ közötti rokon és ellentétes jellemzők által elindított asszociációk révén, amelyek paradox módon úgy fogadtatták el vele a távoli világ értékeit, hogy még inkább megerősítették azonosságtudatát azzal, ami hazatérése után körülveszi – legyen szó az otthonáról, a műterméről vagy a tágabb környezetről, a nyelvi, kulturális értékekről. Kínai és magyar motívumok sejlének föl legutóbbi képein, a síkszerűen megjelenő formákat oldott festői alakzatok veszik körül, a dolgok pontos megjelölésére szolgáló vonal plasztikusan formált felületekkel ütközik – a világot a maga teljességében megélni akaró *Átutazó* újabb értékekkel gazdagodik. ■